

Ο Αιτωλίας και Ακαρνανίας Δαμασκηνός για το Ευαγγέλιο της Κυριακής του Τελώνου και του Φαρισαίου

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας](#)

Στον Ιερό Ναό Μεταμορφώσεως του Σωτήρος στην Αγριλιά Μεσολογγίου χοροστάτησε στην Ακολουθία του Όρθρου και προεξήρχε στην Αρχιερατική Θεία Λειτουργία την Κυριακή του Τελώνου και του Φαρισαίου, 9 Φεβρουαρίου 2025, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνός.

Κατά το κήρυγμά του ανέφερε τα εξής: «Εισερχόμεθα σήμερα στο Τριώδιο. Ενώπιόν μας ανοίγεται μία πύλη, η οποία μας καλεί να ακολουθήσουμε διαδρομή γεμάτη κατάνυξη, πνευματικές εμπειρίες, διαρκείς ευκαιρίες συναντήσεως με τον αληθινό μας εαυτό, πρόσκληση για αληθινή μετάνοια, με τελικό προορισμό την συνάντηση με τον Αναστημένο Χριστό.

Ποιός είναι άραγε ο τρόπος για να Τον πλησιάσει κανείς; Σε τί είδους σχέση μας καλεί ο Χριστός; Τί πρέπει να γίνουμε, πώς πρέπει να διαμορφώσουμε τον εαυτό μας, ώστε να αξιωθούμε την λυτρωτική παρουσία Του στην ζωή μας;

Στα καίρια αυτά ερωτήματα, έρχεται να απαντήσει το σημερινό Ευαγγέλιο. Η παραβολή του Τελώνου και του Φαρισαίου προειδοποιεί για τον κίνδυνο να πλανηθούμε, προβάλλοντας με υπερηφάνεια στον Θεό τις καλές μας πράξεις και την επιφανειακή μας ευσέβεια. Παράλληλα, η παραβολή αυτή μας αποκαλύπτει με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο πως, ενώπιον του Θεού, δικαιώνεται ο ταπεινός άνθρωπος, ο οποίος διαρκώς παλεύει με τα πάθη του, αλλά δεν χάνει ποτέ την ελπίδα του στο θείο έλεος.

Υπάρχει όμως και ένα ακόμη γεγονός στην παραβολή, το οποίο την συνδέει με το σημερινό αποστολικό ανάγνωσμα: Ο φαρισαίος, όχι μόνον επιδεικνύεται

αλαζονικά, αλλά χλευάζει περιφρονητικά τον ταπεινό και συντετριμμένο τελώνη. Αυτός, ο δήθεν ευσεβής, αντιπροσωπεύει τον κόσμο της υποκρισίας, τον κόσμο που γνωρίζει να εκτιμά μόνον ό,τι φαίνεται, τον κόσμο της εξωτερικής εμφανίσεως και των τύπων, ο οποίος, επειδή ακριβώς δεν γνωρίζει την συντριβή της καρδιάς και την ταπεινή πίστη προς τον Θεό, περιφρονεί και περιθωριοποιεί κάθε γνήσιο πνευματικό άνθρωπο που βαδίζει προς την αγιότητα.

Σήμερα, ο Απόστολος Παύλος, γράφει προς τον αγαπημένο του μαθητή και πρώτο Επίσκοπο Εφέσου Τιμόθεο. Πρόκειται για έναν από εκείνους, οι οποίοι μοιράστηκαν μαζί του κινδύνους, ταλαιπωρίες και υπήρξαν αυτόπτες μάρτυρες του πόνου και του κόπου της ιεραποστολής του μεγάλου δασκάλου τους. Ο λόγος που του απευθύνει είναι λιτός και σαφής: Τον προειδοποιεί πως ο ίδιος αλλά και οι Χριστιανοί των επομένων γενεών θα υποστούν σκληρούς διωγμούς. Από ποιούς, άραγε; Οι στίχοι που προηγούνται της σημερινής περικοπής, απαντούν:

Από τους εγωιστές και τους αλαζόνες, τους σκληρόκαρδους και τους ασύδοτους, τους αχάριστους και τους ασεβείς. Ανάμεσά τους, μάλιστα, περιλαμβάνει και ορισμένους που βρίσκονται μέσα στην Εκκλησία, νέους φαρισαίους, οι οποίοι, όπως αναφέρει στον πέμπτο στίχο του τρίτου κεφαλαίου της Επιστολής, θα έχουν εξωτερική εμφάνιση ευσεβείας, θα έχουν, όμως, αρνηθεί την αληθινή δύναμη της γνήσιας πνευματικής ζωής. Και μάλιστα, συστήνει στον Τιμόθεο να τους αποφεύγει και να προστατεύει το ποίμνιό του από αυτούς, διότι, όπως γράφει, «τέτοιοι άνθρωποι εισέρχονται με δόλιο τρόπο στα σπίτια και παρασύρουν τους πνευματικά άπειρους και αμαθείς σε ζωή πλάνης και υποκρισίας».

Εναντίον ενός τέτοιου κόσμου θα βρεθεί αντιμέτωπος ο Τιμόθεος αλλά και όλοι, όσοι ζήσουν αληθινά με πνεύμα Χριστού και ακολουθήσουν με συνέπεια την διδασκαλία των Αποστόλων Του. Ο σημερινός απόστολος, λοιπόν, αποτελεί προειδοποίηση προς όλους μας για έναν αγώνα σκληρό και μάλιστα, αγώνα με τρία μέτωπα:

Πρώτα, εναντίον των παθών που φωλιάζουν στην κάθε ψυχή και αντιμετωπίζονται μόνο με έναν διαρκή και συνεπή πνευματικό αγώνα.

Δεύτερον, εναντίον του πνεύματος της αρνήσεως του Θεού και του δαιμονιώδους

εγωισμού που, ημέρα με την ημέρα, διαποτίζουν όλο και περισσότερο τον σύγχρονο κόσμο.

Και τέλος, εναντίον της αλλοιώσεως του λόγου του Ευαγγελίου, δηλαδή εναντίον των αιρέσεων, κυρίως όμως εναντίον της αλλοιώσεως της γνήσιας πνευματικής ζωής, εναντίον του καινούργιου τρόπου ζωής που δίδαξε ο Χριστός και μετέφερε στα πέρατα της Οικουμένης ο Απόστολος Παύλος. Ζωής γεμάτης από καρδιακή ταπείνωση, επιείκεια προς τον αδελφό μας και αγάπη προς όλο τον κόσμο.

Σε αυτούς, όμως, τους σκληρούς στίχους περικλείεται και η παρηγοριά. Μήνυμα ελπίδος και ενδυναμώσεως προσφέρει σήμερα ο Απόστολος Παύλος στον

αγαπημένο του μαθητή. Μήνυμα, το οποίο γλυκαίνει και τις δικές μας ψυχές. « Μην φοβηθείς, του γράφει, αλλά μείνε σταθερός στην αλήθεια που δεν την άκουσες απλώς, αλλά την είδες να επιβεβαιώνεται με τα ίδια σου τα μάτια».

Σε τί αναφέρεται, αλήθεια, ο μεγάλος δάσκαλος και Απόστολος; Μήπως στα υπέροχα λόγια και την χριστιανική διδασκαλία που είναι βέβαιο πως γέμισαν την ψυχή του Τιμόθεου; Ή, μήπως, στο συγκλονιστικό όραμα της Δαμασκού και τις υπερκόσμιες πνευματικές αναβάσεις, για τα οποία οπωσδήποτε ο Παύλος θα του είχε μιλήσει; Βεβαίως και αναφέρεται σε αυτά. Αλλά όχι μόνον! Η μεγάλη πηγή της ελπίδος, με την οποία προσπαθεί ο δάσκαλος να συνδέσει την ψυχή του μαθητή του είναι ο Αναστημένος Χριστός, ο οποίος επανειλημμένως τον έσωσε από τον θάνατο και διαρκώς τον ενδυνάμωνε εναντίον κάθε πειρασμού.

Ως εγγύηση αξιοπιστίας για τον άγιο Τιμόθεο δεν αποτελούν οι γλυκύτατοι λόγοι του Παύλου και η αναμφισβήτητη ρητορική του ικανότητα, αλλά οι κόποι και οι πληγές του. Αυτά του αφήνει ως πνευματική κληρονομιά και αυτά τον καλεί να φέρνει στην μνήμη του, κάθε φορά που ο πολυμέτρωπος αγώνας θα απειλεί την αντοχή και την πίστη του.

Το κήρυγμα του Ευαγγελίου δεν αποτελεί κήρυγμα λόγων, γοητευτικών και εντυπωσιακών συλλογισμών, αόριστων και ψεύτικων υποσχέσεων. Αντίθετα, αποτελεί κήρυγμα αναμφισβήτητων γεγονότων, πρώτα της ζωής του Κυρίου μας και κατόπιν εκείνων που ακολούθησαν τον δρόμο Του. Η πορεία της Εκκλησίας

μέσα στον κόσμο, από τότε που ιδρύθηκε μέχρι την ώρα που θα έρθει ο Κύριος Ιησούς «ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ» είναι ένας συνεχής και αδιάκοπος αγώνας. Αγώνας, ο οποίος, με τα κριτήρια του κόσμου, είναι μάταιος και χαμένος, με τα κριτήρια, όμως, του Θεού, είναι νικηφόρος και ζωηφόρος. Το αίμα των Μαρτύρων στα ιπποδρόμια και στις φυλακές των ισχυρών της γης, αλλά και ο πόνος των μαρτύρων της συνειδήσεως, που με υπομονή και καρτερία αντιστέκονται στον απατηλό και θανατηφόρο πνεύμα του κόσμου τούτου, αποτελούν την ελπίδα και της δικής μας ζωής.

Είναι αλήθεια πως οι αλαζονικές επιθέσεις των εχθρών της πίστεως και της αληθείας μοιάζουν συχνά ακαταμάχητες. Όντως, δεν αντιμετωπίζονται με ανθρώπινες δυνάμεις. Μέσα στην Εκκλησία όμως, την Εκκλησία των Αγίων, των Μαρτύρων, των Ομολογητών, των πνευματικών αγωνιστών, ιδιαιτέρως όμως και υπεράνω όλων, μέσα στην Εκκλησία του Αναστημένου Χριστού, το δηλητήριο του θανάτου δεν έχει ισχύ και η ζωή, κάθε στιγμή, θριαμβεύει. Οι πληγές του Σταυρού Του είναι τα τρόπαια της δικής μας νίκης και η ζωντανή παρουσία Του αποτελεί την διαρκή ενίσχυση του αγώνα μας και το θεμέλιο της ακράδαντης ελπίδος μας προς την αιώνια ζωή».

Κατά την απόλυση της Θείας Λειτουργίας ο Σεβασμιώτατος απένειμε το οφφίκιο του Πρωτοπρεσβυτέρου στον Προϊστάμενο του Ναού, π. Δημήτριο Κολοκούρα, ευχόμενος να συνεχίσει με ζήλο και αυταπάρνηση να διακονεί τους κατοίκους της Ενορίας.

